

весели селца, се нѣкакъ въртѣха; прѣзъ всѣки 7—8 секунди телеграфнитѣ стълбове се мѣркаха прѣзъ прозореца, опнатитѣ по тѣхъ безкрайни жици сѣкашѣ се издигаха и слагаха къмъ земята; сиво-зеленитѣ избуяли ниви, клатени отъ слабъ вѣтрецъ, приличаха на излека вълнувано море, — нѣкои отъ тѣхъ, рѣжитѣ и ечемичитѣ, бѣха вече изкласили; по-нататѣкъ — млада царевича, лозя, бостани, оризища; тукъ-тамъ на жежкото слънце групи отъ мъже и жени копаеха; до ушитѣ на пѣтниците достигаха звукове отъ нѣкоя жална монотонна мелодия; на друга страна, до малка вадичка и подъ клонестъ орѣхъ, овчаръ западнилъ стадото, а по-насамъ воловарчета, натъркаляни върху меката трѣва, вардятъ добитѣка по пасбищата; щомъ приближи влакътъ, тѣ се изправятъ въ почтителна поза, нѣкои се подсмиватъ или шумно викатъ, а нѣкои добичета, подплашени отъ шума и вида на влака, бѣгатъ. Пѣстра и весела картина! Тракийска идилия!

Дѣдо Генко гледа посѣвитѣ и всичко и се радва отъ доброто си сърдце като на свое имане.

Въ вагона едни пѣтници — самичкитѣ — стоеха умислени и съсрѣдоточени въ себе и погледътъ имъ блуждаеше безцѣлно тукъ-тамъ, други пушеха или си правѣха цигаре, а трети закусваха; други пѣкъ — приятели или познати — си продумваха откъслечно и тихо по нѣщо и гледаха съ извѣстно стѣснене съ пѣтниците си.

Много мъчно се видѣ на дѣда Генка да мълчи само тѣй и да погледва недовѣрчиво хората и тѣ — него; нѣщо повече: туй му се видѣ непѣтно. Трѣбва да се приказва, бе джанѣмъ, — не може тѣй!... Изведнажъ той намѣри претекстъ за разговоръ. Той погледна пакъ навънъ и заговори весело:

— Майки, майки!... Харенъ берекетъ по тия мѣста, пакъ и земята хубава: черна — катранъ! Добъръ берекетъ... Само дано Всевишниятъ го очува. Нека олекне на сиромаситѣ. Голѣмъ трудъ сж положили и полагатъ сега на тоя пекъ. Ехъ, милостивъ е саибиятъ, той си знае работата, ами ний сме бързореки, та често му прѣгрѣшаваме...